

STIGMATUL LUI CAIN

Prin crucea fatidica a lunetei, asasinul contempla locul in care nefericita victima urma sa apara. Pe acoperisul cladirii, perfect camuflat de soarele ce apunea in spatele sau conferindu-i o relativa invizibilitate fata de cei de jos, Deaken astepta tinand degetul crispat pe tragaciul armei.

Practic era o rutina, o misiune nu cu mult mai grea decat altele ce le primise pana acum, dar asta nu il oprea sa simta fiorul emotiei, trezirea instinctului vanatorului aflat in urmarirea prazii, o senzatie ce ii oferea suficienta adrenalina si satisfactie la care nu ar fi renuntat pentru nimic in lume. Si tocmai aceasta placere perversa, aceasta satisfactie superioara neimpartasita celor din jur, facea din Deaken Frost unul dintre cei mai grozavi asasini pe care ii avuse vreodata lumea interlopa a megalopolisurilor Europene.

In departare aparuse o mica coloana de masini, ce mai mult ca sigur ar fi trecut neobservata prin aglomeratia autostrazii in ochii vreunui amator, dar in nici un caz n-ar fi scapat privirii antrenate a asasinului, care acum, la aparitia ei, isi simtea inima accelerandu-si bataile. Victima era aproape. Deaken primise toate datele necesare indeplinirii misiunii sale, de altfel, platita in avans cu un onorariu deloc neglijabil. Mai mult conta faima si reputatia, banii fiind un mijloc de care prea rar se folosea cu toate ca ii avea din abundenta, si asta pentru ca facea totul din placere, crima fiind pentru el o clipa unica in viata sa, o clipa unica traita la limita extrema. Cei ce lucrau in aceeasi breasla, oameni ce dealtfel nu se cunosteau intre ei, nutreau respect cand auzeau numele lui - Deaken Frost, uimiti fiind de palmaresul reusitelor si legendele ce se puneau in seama acestui prolific criminal.

Masinile tocmai oprisera in fata cladirii de vizavi. Bodyguarzii iesira primii. Se miscau aparent linistiti, in timp ce privirile lor scurtau permanent imprejurimile, evitand doar inaltimea cladirii, locul in care se afla el, orbiti fiind de stralucirea puternica a unui soare rosu pregatit sa apuna. "Tinta" iese din masina. Dar, contrar asteptarilor, nu se deplasa din loc. Acel barbat impunator, intre doua varste, imbracat impecabil intr-un costum negru ce ar urma sa fie patat de sange, privea obsesiv prin crucea tintei inspre Deaken. Uimit de premonitia instinctiva a victimei, acesta tresari, dar apoi, cu sange rece, apasa tragaciul de trei ori. Fara sa astepte deznodamantul actiunii sale, se retrase dincolo de marginea plafonului cladirii si o lua la fuga inspre scara de acces in interiorul hotelului, dar nu mica ii fu mirarea cand auzi mult cunoscutul sunet al sirenelor politiei. In timp ce cobora in graba scarile, se intreba asupra celor intamplate. Insa pana la urma realiza, totul nu a fost decat o inscenare, caci niciodata, in toata experienta sa de asasin platit, politia nu aparuse atat de repede la locul crimei. Niciodata la locul crimei sale! Cu siguranta, cineva l-a desconspirat, si asta inainte ca el sa apese pe tragaciul armei. Arunca arma prea greoaie si-si lua pistoalele de care nu se despartea niciodata. In timp ce se deplasa precaut, inspre coridorul ce ducea la debaraua in care isi pregatise hainele civile si identitatea falsa ce urmau sa ii foloseasca la iesirea din cladire, constata inca un lucru. Coridorul era gol! Nici o miscare, nici o suflare inspaimantata de om, ci doar o liniste totala, profanata doar de sirenele ce se auzeau de afara in departare. Cladirea a fost evacuata, iar aceasta certitudine ii confirma ipoteza inscenarii.

" E o capcana! Totul este o inscenare odioasa, minutios pusa la cale de cei ce ma vor prins de atata vreme! " isi zise Deaken.

Nici nu stia de ce se indrepta inspre debaraua in care isi lasase echipamentul, care acum nu ii mai folosea absolut la nimic fiind singurul om din cladire, probabil din reflex, trebuia sa gaseasca un plan. Deschise usa cu putere, si imediat privirea ii ramase atintita pe peretele alb profanat de

niste litere si cifre scrise cu sange: " ora 0 - 24/VII "

" Ce mai e si asta? Cineva nu doar ca ma vrea prins, dar vrea sa isi si bata joc de mine! Nu poate fi decat un punct de intalnire... E doar ora ora 10.48 ...".

Deaken intra intr-o camera si se indrepta spre peretele de sticla, de unde putea observa jos echipele de interventie ce-si desfasurau efectivele impresionante in timp ce, din toate colturile orasului, camioane negre ale brigazilor profesioniste se indreptau inspre zgomotul asurzitor al sirenelor, inspre cladirea in care el era acum prizonier. Enervat de ceea ce se-ntampla, Deaken scapa o injuratura printre dinti, tocmai cand geamul de sticla se sparse in mii de cioburi cu un zgomot asurzitor. Reflexul il tranti la pamant si instinctiv tarandu-se prin sticla sparta si bucati din peretele smuls de mitraliera elicopterului silentios, se indrepta spre lift. Pistoalele le scapase in camera, lucru ce-l facu sa scape de data asta o injuratura in timp ce luminile ce marcau etajele clipeau succesiv si, din aproape in aproape, urmau sa atinga cifra fatidica a ultimului etaj. Statea in transa si privea inghetat inevitabilul, numarand in gand etajele "...37...38...39...", dar clinchetul liftului ajuns la destinatie il smulse din letargia ce era cat pe ce sa-i fie fatala. O lua la goana spre scara de serviciu, in timp ce mitralierele celor doi soldati iesiti din lift secerau coridoul luxos al hotelului evacuat. Cobora in salturi scarile, si se opri la etajul de el stiut. Se indrepta spre o alta debara, deshise usa, si trase fermoarul gentii negre de el ascunsa acolo dinainte, iar la vaderea echipamentului, a tevilor de metal negru si stralucitor, ranji satisfacut. Armele erau acolo.

- Imediat e ora douazeci si trei. Soarele a apus nenorocitilor si jur pe viata mea ca o sa aveti o ora de cosmar!

Inarmat pana-n dinti, Deaken porni calm inspre lift. Apasa butonul, iar cu un zgomot de activare, liftul se conforma comenzii. Inca inainte ca acesta sa ajunga in dreptul sau, Deaken descarca doua incarcatoare in usile care deschizandu-se, scuipara afara doua cadavre.

Deja scarile se umplura de barbati in negru, soldati ai echipelor speciale, ce urcau in goana cu armele in maini. Se auzeau zgomote de pasi pretutindeni, intreaga cladire fiind acum plina de brigazile speciale ce bantuiau coridoarele si camerele intregii cladiri in cautarea lui. Singurul mod de a rezista o ora era mobilitatea, schimbarea permanenta a locului spre a nu fi gasit sau mai rau, asediat din toate partile. Si culmea ironiei, jocul acesta i se parea mult mai interesant si incitant, fiind chiar prea usor pentru el. Era timpul sa inceapa. Apasa pe butonul unei telecomande luate din geanta cu arme si generatorul exploda. Intunericul noptii cuprinse cladirea iar Deaken ranji satisfacut, gandindu-se la mutrele stupefiate ale celor din cladire, ce tocmai se trezeau intr-un intuneric pe care nu-l anticipasera. Apoi, plin de energie, hotarare si nu in ultimul rand armament, Deaken intra in jocul in care el tineva acum sortii castigului, ucigand tot ce prindea in calea sa. Nu avea timp sa simta oboseala. Adrenalina ce ii inunda sangele ii oferea mereu energie si vigilenta maxima, si in plus, peste toate acestea, venea acea implinire desavarsita ce o simtea in clipa in care un rival se prabusea fulgerat de arma lui. Se simtea precum un zeu ce-si pedepseste supusii rataciti in intunericul lumii sale.

In obscuritate, Deaken vedea perfect ajutat fiind de vizorul in spectru inflaros, asasinul imprastia moartea si teroarea printre nenorociti ce au venit sa-l omoare.

Intodeauna era la fel - cativa politisti panicati trageau bezmetic in negrul de unde se auzeau zgomote, deseori nimerindu-si proprii camarazi, in timp ce din umbra erau secerati cu precizie de arma lui Deaken. Cei de afara auzeau doar urlete si focuri de arma, trase in cladirea devenita acum un adevarat camp de lupta, un abator in care Deaken se juca de-a macelarul. In timp ce hotelul era terorizat de urlete in bezna si focuri trase necontenit, superiorii de afara urlau cu disperare in megafoane, ordonand oamenilor retragerea. Masacrul scadea in amploare, oamenii fiind acum ocupati cu retragerea lor haotica si dezordonata. Deaken se uita la ceas, si vazand ca

mai are doar cateva minute se indrepta spre locul stabilit, gandind ironic si zambind pervers - " cum zboara timpul asta cand te distrezi mai bine... "

Camera douazeci si patru era un mare salon, probabil folosit la receptii sau alte intalniri oficiale, in care acum domnea o liniste totala, ce-i permitea sa se gandeasca in sfarsit la unele lucruri pe care le neglijase. Nu stia cine poate fi regizorul din spatele acestei inscenari, si ce anume voia de la el. " Misiunea a fost indeplinita, iar onorariul dinainte platit integral! Nicicum nu se leaga... si totusi trebuie sa existe o logica in tot circula asta. Oare cum se face ca s-a ordonat retragerea exact cu putin timp inainte de ora stabilita de anonimul personaj, pe care circumstanțele ma obliga sa-l consider in aceasta clipa prieten? Orice decizie a mea e o afacere cu doua taisuri, si tot ce stiu cert este ca stand si asteptand aici la locul stabilit, ora stabilita, nu fac altceva decat sa ma las in voia sortii si sa risc totul... "

Se mira de acest nou mod al lui de a actiona. Nu ii statea deloc in fire sa riste, si singura explicatie a actiunii sale riscante din ultimele minute depasea limitele logicii deraind undeva pe taramul metafizicii - ramanandu-i speranta unei intuitii care-l ajutase ca si pana in aceasta clipa sa se

fereasca de a da gres! Si totusi, daca e o gresala? Se hotari in ultima clipa sa paraseasca camera, dar era prea tarziu caci in intinericul salonului se contura silueta unui om undeva mult prea aproape de el.

- Stai! Nu pleca!

Deaken se intoarse brusc si intr-o fractiune de secunda teava rece a pistolului sau atinse pielea fruntii misteriosului personaj. In lumina obscura nu se putea descifra chipul lui. Deaken experimenta o senzatie de teama puternica cum de multa vreme nu mai simtise si un firicel de sudoare ce i se scurgea pe tampla ii trada incordarea. In clipa in care lumina unui reflector trecu prin dreptul camerei, Deaken reusi sa desluseasca cu claritate chipul necunoscutului, si se cutremura de groaza.

- Tu...!

Stupoarea lui Deaken era fara margini, si dominat de perplexitate cobori pistolul si repeta cu obsesivitate fara sa-si desprinda ochii mirati de la omul acela:

- Tu ai murit... te-am omorat... Am tras...

Necunoscutul zambi intelegator, si-i spuse:

- Nu am murit. Ai dat gres!

Cuvintele acestea loveau cu putere in orgoliul sau de invingator - "Ai dat gres!" - Era o sentinta ce nu i-a mai fost data vreodata. Cateva clipe interminabile mintea lui Deaken ramase paralizata, fiind nevoita sa accepte brusca schimbare de situatie. Constiinta lui cu greu se acomoda acestei noi realitati ce se contura acum in mintea sa si in fata ochilor sai.

Statea mut si privea pe acel strain pe care-l vedea pentru a doua oara in viata. Prima oara il vazuse prin tinta armei, si nu mult dupa aceea apasase pe tragaci fara remuscare si fara resentimente, de aceea nu isi imagina cum acel om mai poate sa traiasca, caci el, NICIODATA nu a dat gres!

- Sa stii... noi semanam mult, incepu strainul sa vorbeasca. Si de altfel, te urmaresc indeaproape de multa vreme, de aceea pot sa spun ca te cunosc ca si pe propriul meu fiu. Stiu ca te mira toate acestea, si mai presus de toate, te mira aceasta intamplare ciudata, dar nu trebuie sa te temi, caci raspunsurile vor veni cu timpul...

Ciudat, dar vorbele acestea il linisteau. Intradevar semanau mult si ceva anume ii lega, asta fiind o certitudine, caci fara sa inteleaga de ce, totusi, ii acordase incredere si alaturi de el se simtea mai in siguranta decat ar fi crezut. Deaken isi goli mintea de orice sentimente si ganduri

fiind

acum pe deplin deschis si totodata pregatit pentru orice ar urma sa auda. Soarta ii era prinsa intr-un cleste actionat de o mana pe care nu o putea intui si, cumva, stia ca acel om e singura legatura si singurul detinator al sensului in acest haos petrecut in ultimele doua ore.

- Oare de ce am incredere in tine? Intreba Deaken relaxandu-si mana in care inca tineia pistolul.

- Pentru ca eu sunt singura ta scapare? spuse strainul zambind cu un oarecare subanteles ironic.

- Oare? Acesta sa fie motivul? i-o intoarse cu aceasi moneda Deaken.

- Nu neaparat... si totusi, cum spuneam, noi semanam foarte mult. Ti se pare ciudat, dar afla ca avem multe in comun... Stiam ca vei rezista, caci nu puteai fi prins descoperit asa de usor. Eram sigur ca ai ascuns arme undeva in cladirea asta...

- Ce puncte in comun as avea eu cu tine? il intrerupse Deaken. Esti un inalt demnitar in acest oras, unul din cei ce invart puterea din umbra, si parerea mea e ca te complaci mult in aceasta placere ce ti-o ofera puterea, avand ca hobby controlul vietii altor oameni, pe cand eu ma rezum la a lua aceste vieti traite in nonsens, vieti conduse de tine, si totusi... ce avem noi in comun, Strainule? Cine esti?

Deaken accentua mult ultimele cuvinte, iar de pe buzele celui alt raspunsul se desprinsese aproape soptit:

- Numele meu este Cain, dar... tu poti sa imi spui TATA!

Deaken se cutremura in prima clipa, iar apoi incepu sa rada in hohote.

- Tu... Tatal meu? intreba Deaken printre sughituri de ras isteric.

- Da, eu sunt adevaratul tau tata! vorbi grav Cain in timp ce Deaken continua sa rada.

Cain simti ca nu mai suporta acel ras neincredzator si izbucni :

- Dar vorbeste-mi atunci despre tatal tau! Intodeauna l-ai urat si nu ai stiut de ce. Probabil pentru ca era un om prost si nepasator, care in loc sa-si puna intrebari, sau sa gaseasca raspuns la intrebarile ce voiai tu sa i le pui, prefera sa alerge in uitarea betiei. Asa ai trait tu, torturat de intrebari, lipsit de mangaiere si privat de intelegere. Ai trait alaturi de un tata alcoolic, ai fost privat de mangaierea unei mame, dar... ai invatat sa traiesti pe cont propriu si in viata te-ai ciocnit de rautatea fara margini a omului si astfel ai inceput sa-l dispretuiesti. Dispretuiesti omul si viata incepand de la tatal tau, de la omul din care tu realizai ca NU te puteai trage!

Deaken asculta stupefiat acele vorbe si se mira de adevarul lor, adevar ce l-a ingropat adanc in constiinta sa, dar acum acele sentimente reprimite isi faceau loc, sa scape din adancul sufletului lui.

- Eu sunt adevaratul tau tata... spuse Cain rar si apasat, strangandu-i cu putere umarul lui Deaken, care acum statea cu capul plecat in pamant si medita la cele spuse.

Dupa cateva minute grele, Deaken intreba cu o voce soptita, inca neincredzatoare:

- Si daca e adevarat, de ce toate acestea... tata ?

Cain, cu o privire grava, contempla chipul fiului sau si inainte ca o lacrima sa-si faca drum pe obrazul sau, tuna cu putere:

- De ce? Pentru ca totul era Necesar! Oare eu nu am trecut prin toate cele ce-ai trecut tu, si nu am fost eu privat de afectiunea si intelegerea unui tata, cautand mereu raspunsuri in neant, meditand alaturi de un batran imperfect si visator, un nostalgic al unui timp si loc neexistent pe care el il denumea Eden. Acest nume il pronunta doar in noptile in care plin de prea mult vin incepea sa vorbeasca, povestind lucruri fara noima din care eu desprindeam clisee ale unei drame ce mie-mi era de neinteles... Apoi imi indreptam privirea spre fratele meu, si ma miram de fericirea lui mediocra si de nepasarea lui. Incercam sa vorbesc cu acesta, dar nu puteam, caci era prea absorbit de

treburile lui banale si nu se ridica vreun gand de-al sau mai sus de cele ale oilor pe care le pastea cu atata bucurie. Asa am trait aproape o eternitate, trudind pamantul si cautand raspunsuri in desertaciunea lui, raspunsuri ce-mi scapau precum nisipul printre degete, gandindu-ma la planul celui ce sta in spatele tuturor aparentelor. Si in final, in culmea nefericirii, fiind aproape innebunit de toate, El mi-a luminat calea! Fiecare avem nevoie de o vointa superioara care sa ne ghideze pasii, si in sfarsit, eu ii auzeam vocea. Era El! Adevaratul meu tata! El mi-a aratat desertaciunea, el m-a ajutat sa-i inteleg pe cei din jurul meu, asa mediocrii cum erau... El mi-a aratat planurile Creatorului, el mi-a deschis ochii si m-a ajutat sa vad dincolo de propriile mele ganduri... De la el am mostenit inteligenta si spiritul viu dornic de cautare...

Dar Cain se opri. Uitase de el, si se lasase dus de valul maniei, dand glas tuturor amintirilor ce i-au chinuit existenta. Deaken asculta uimit toate acestea si in fata acelor vorbe cazu infrant de esenta ce-o cuprindeau ele. Intr-adevar, acesta ii era tatal, caci vorbele lui erau chiar gandurile sale. Si totusi nu-l putea intelege pe deplin pe acel parinte misterios, de aceea il intreba:

- ...dar de ce aceasta inscenare? De ce m-ai platit ca sa te omor, si de ce acum esti aici si imi spui toate acestea? ... si nu inteleg cum de n-ai murit, caci cel putin prima oara stiu ca nu am ratat...

- De fapt nu ai ratat decat a treia oara, raspunse Cain cu ironie, in timp ce, de durere, o grimasa si un suspin ii se desprinseser de pe buze.

Ajutat de Deaken, Cain se indrepta spre un scaun si se aseza, iar apoi isi duse mana sub costumul negru pentru a o scoate plina de sange. Imaginea sangelui trezi in el amintiri ingropate in negura vremii spre a fi evocate acum fiului sau dornic de raspunsuri... raspunsuri ce pentru prima oara in viata le primea:

- Ah... da, inscenarea... continua Cain indurerat. Ei bine, in timp ce cautam cu disperare adevarul - o constanta universala ce sa-mi usureze traiul in aceasta iluzie si desertaciune a vietii, m-am ciocnit de inutilitatea unor sentimente izvorate din insasi mediocritatea fiintelor umane. Am vazut calea Lui, calea Creatorului, dar am negat-o cu disperare. Lumea lui ideala era o lume de pastori orbi si fericiti in propria lor limitare, o lume in care toti se multumeau cu ceea ce aveau si cu traiul nesigur de pe o zi pe alta, o lume in care evident eu, nu aveam ce cauta. "Cresteti si va inmultiti" spunea El - porunca data intr-un univers de slugi, deschise spre patima orizontala si incapabile de voluptati fara tavaliri! De ce aceasta repetabilitate necontenita? De ce aceasta iminenta a procreerii? Atunci mi sa revelat scaparea, sfidarea, iesirea, si in clipa aceea **L-AM UCIS!** Prin crima mi-am negat in primul rand originea, si stiam ca El nu are cum sa mi se opuna, dar in schimb m-a blestemat! Blestemul lui nu mi-a oprit planul ci doar m-a oprit sa ma bucur de el, mi-a oprit fericirea egoista la care aspiram si eu ca oricare alt om. Am fost alungat spre a nu ma mai putea interpune in planurile sale, si am fost blestemat sa fiu pribeag si fugar pe Pamant, dar totusi dintr-o mila pe care abia acum o inteleg, m-a blestemat sa nu pot fi ucis de oameni si sa traiesc cu povara faptelor mele, mila data in speranta ca o data si o data voi regreta cele facute si astfel voi suferi mai mult decat as fi crezut eu atunci.

- Dar de ce? De ce Crima? aproape ca urla Deaken revoltat.

- Prin crima am negat calea Lui. Crima e sfidarea vietii inutile, e eliberarea victimei de aspiratiile-i mediocre, e negarea iubirii aproapelui imperfect! O da... Iubirea, o dobitocie extatica ce creste in ardorile banalitatii si se micsoreaza in tezirile inteligentei, o orbeala ce se repeta la nesfarsit, caci nici o piedica nu intervine intr-un creier luciu! Doar crima se putea opune planurilor sale, si doar crima putea lasa oamenilor o urma de decizie in toata aceasta sarada divina. Crima mea poarta simbolul vointei omenirii, unica farama de decizie, unicul mod de a-ti manifesta in deplinatate liberul arbitru pe scena ce El a improvizat-o! Sa stii fiul meu, adevarul va ramane ascuns oamenilor pentru todeauna, fie ca ii omori tu ori El! Pentru prea putini oameni

viata are un alt sens decat insasi sfarsitul ei. Oare cati din cei in viata au cerut sa se nasca? Oare cati nu isi traiesc viata doar pentru a sunt prea lasi pentru a se sinucide? Eu am trait doar cu speranta, ba mai mult cu certitudinea ca intr-o zi omenirea isi va sfida creatorul prin propriile sale puteri spre a-i cere socoteala. Tatal meu adevarat, a lasat in mine genele inteligentei si esenta dualitatii ce permite cercetarea si evolutia nestingherita de orbirea iubirii desarte... Dupa infaptuirea crimei primordiale, in fuga mea am intemeiat o cetate, am lasat urmasi ce-au devenit creatori de unelte si arme, sfidatori ai legii oamenilor ce si-au urmat propria cale spre prosperitatea umanitatii in lupta ei cu himerele Divinului si ale Haosului. Doar urmasii mei, purtatorii semintei tatalui meu, au creat arta si tehnologie, au dat omenirii titlul de Civilizatie cu care astazi se mandreste. Doar ei au inteles ca numai ura intareste viata; ura distructiva mentine viata constructiva. In ura ne simtim tari, rasturnatori, in ura ne ard toate membrele, ea ne chiama la actiune, ne indeamna la gest si la fapta. Asa s-a creat lumea ce o vezi! Uita-te in jurul tau fiule, si priveste mostenirea ce ti-o lasa tatal tau!

Orasul astepta in incordare. In jurul hotelului elicopterele survolau silentioase, in timp ce reflectoare incandescente strapungeau bezna spre a razbate dincolo de geamurile de sticla, locul in care Deaken impreuna cu tatal sau erau actorii unei drame dinainte regizate de forte si ratiuni ce intodeauna scapau intelegerii muritorilor.

- ...fuga mea a luat sfarsit, caci te-am gasit pe tine. Multi fii am avut, dar nici unul nu a fost demn de mostenirea ce urma sa o primeasca. Tu esti mai presus de vointa Lui, caci ai sfidat blestemul! zise Cain aratandu-i mana plina de sange.

Deaken privea mut la sangele tatalui sau, care printre suspine, cu o ultima sfortare tuna:

- Acum ucide-ma si desavarseste-mi opera!!!

- Nuuu... cazul Deaken in genunchi rupt de durere. Nu am sa-mi ucid sangele, nu pot face asta! Esti tatal meu...

- Tocmai, Crima e mai sfidatoare si mai puternica cand e indreptata importiva propriului tau sange! Negarea e mai puternica, si ai vazut ca nici El din clipa aceea nu a mai reusit sa schimbe soartii lumii ... Tu esti singurul in masura sa sfidezi blestemul, caci nici un om nu ma poate uide ci doar sangele meu o poate face... si crede-ma, ca multi au incercat, si spre nefericirea mea nu au reusit; nu au fost vrednici de mostenirea mea.

Deaken plangea pe genunchii tatalui sau si refuza sa duca la indeplinire cea din urma dorinta a parintelui muribund.

- Fiule, oricum am sa mor, de aceea iti spun, ucide-ma acum, caci tu nu mai ai mult timp...

In intunericul noptii, in asteptarea incordata a celor de afara, tunetul unei arme rupse linistea. Deaken isi privi mainile stropite de sange, si figura desfigurata a tatalui sau pe care, ciudat, mai domnea un zambet imperceptibil, profanat de sange. Un fior de groaza si remuscare ii strabatu corpul si sufletul. Acea sfasiere o simtiti in sange ca un negru sculptor, ce dilata vinele si se incuba in creier, fulgerand prin nervi si risipindu-se pe distante mai mari decat ale visului, destramandu-se in nebanuitul infinit al fiintei sale, turnand peste constiinta ramasa un dizolvant subtil, ca in disolutiile ei sa se strecoare esenta blestemului lui Cain. Pentru prima data regreta o crima infaptuita si simtea apasarea blestemului ce avea sa-i stea precum un stigmat in adancul constiintei ce nu va mai avea in veci liniste si pace.

Arunca arma si, ingrozit de sangele varsat, o lua la fuga. Alerga printre cadavre, calca prin belti de sange, torturat fiind de viziunei apocaliptice, clisee desprinse dintr-un viitor sumbru si tulburator.

Ajunse la poarta principala si un baraj de foc ii intampina iesirea. Gloante brizante smulgeau bucati mari din cimentul trotuarului, suierau pe langa el, ricosau in zgomote asurzitoare, dar pe el nu-l puteau atinge. Sarea peste capotele masinilor de politie, printre soldati si ofiteri ce trageau

bezmetic spre a-l dobori la pamant, dar el, precum o umbra, trecea printre ei neatins. Caci nici un om nu putea sa-si pateze mainile cu blestemul din sangelui sau. Sirenele urlau in noapte, in timp ce el, purtatorul stigmatului lui Cain se ascundea de fata oamenilor, si pribegea-n tenebrele orasului pregatind viitorul.

Zilele se scurgeau precum nisipul intr-o clepsidra, si crima originara se inmultea de mii si mii de ori semanand ura si discordia intre oameni, in timp ce el, Deaken Cain, stapanul a sapte mari orase ale Terreii, de sapte ori mai puternic decat cel pe care il ucise, propavaduia din umbra tehnologia crimei si arta sfidarii intre semeni. In bisericile pustii preoti disperati predica iminenta sfarsitului sperand ca glasul lor va razbate dus de vantul pribeg spre sufletul multilor orbite de prosperitate, glorie si civilizatie! Sperau ca teama sa-i reintoarca pe oameni, dar planul a fost compromis de la inceputul timpului, si permanent pazit si condus de cel ce se afla intre oameni, de cel ce ii intelege pe deplin si lupta folosind metodele aspiratiile si dorintele lor neimplinite, si nu de cel ce se ascunde-n transcendent, surd la rugaciunile si chemarile muritorilor!

" Apoi am vazut din pamant o alta fiara... face semne mari, incat foc din cer sa se coboare pe pamant in fata oamenilor, si amageste pe cei care locuiesc pe pamant. Toti care nu se vor inchina icoanei fiarei vor fi omorati, si va face ca toti, mici si mari, bogati si saraci, liberi si robi, sa primeasca un semn pe mana dreptata sau pe frunte si nimeni sa nu poata cumpara sau vinde fara sa aiba semnul acesta, adica numele fiarei sau numarul numelui ei! Vai de tine pamant si mare, caci diavolul vine cu apriga manie, caci stie ca timpul este scurt... si se scurteaza tot mai mult cu fiecare crima savarsita de oameni pe pamant... "

Acceptam cu totii raul, il negam in vorbe dar il savarsim in fapte, tentati fiind de gustul amar al remuscarii, gust trezit din nostalgia pomului orpit. Condamnam pe altii care savarsesc pacatul fara sa se ascunda de gravitatea faptelor sale, nevoindu-i sa fie pribegi si fugari pe pamant, uitand ca noi toti purtam in inima noastra umbra stigmatului lui Cain, si proliferam crima universala in lume, ca jertfa adusa unei Divinitati crude intru iertarea pacatului originar. Sfarsitul este aproape, putine boabe de nisip isi mai asteapta scurgerea in clepsidra timpului, iar cand ele se vor fi dus, neantul ne va cuprinde si ne va distruge aceasta fragila si amagitoare existenta. Oriunde privim, oriunde cautam, vedem acelasi lucru, neantul, fiara, o forta atotdevoratoare venita spre a implini profetia, sfarsitul unei creatii imperfecte si regretate.

Sirenele urlau in noapte, anuntand iminenta apocalipsei, cautand pe cei ce fug si se ascund de fata legii oarbe, si vor urla la nesfarsit, zgomotul lor asurzitor apasandu-ne gandurile si distragandu-ne atentia de la propria noastra imperfectiune si adevaratele noastre pacate, amagindu-ne spre a uita de viitorul ce ne este scris de catre scenaristul ce se-ascunde in albastru si-Si asteapta cu ardoare ziua de maine - clipa razbunarii!